

JEAN-PAUL NAGULIPO J-PÁL

Souvenance ...

Le Christ de Tápé aux cinq plaies sacrées
Annonciatrices du sort de mon pays traité en parangon
Et de la forfaiture et de la vilénie et de vocables abscons
Sait que jamais juste ne sera un traité de paix.

Coule la Tisza, s'enfuient des souvenirs les atours
Dépecées furent la Hongrie et mon âme et mes amours
Je ne me souviens plus jamais et de ma dite! neurasthénie
De la cruelle Médée jamais plus le sourire ne me maudit!

Dans tous les paysages de l'univers propitiatoire
En arc-en-ciel s'élève ma vie comminatoire
Vouée à la scission, scindée de serpents siffleurs
Sous les cercles capricieux de citharistes sirupeux ...

Ma vieille maman m'eût, quand? enchanté d'un rêve
Sa vie mome tourbillonne en sa brume mièvre
Fulminantes furent mes destinées austères
Sous l'oeil glauque de dieux déléterés ...

*

Merengés ...

A tápai Krisztus, kinek öt szent sebe
Hirdeti hazám sorsát, a hitvány példát
Az aljas tettet, a csalárd szavakat,
Ő tudja, egy béke igazságos sosem lehet.

Folyik a Tisza, az ékes emlékek tovatűnnek
Szétszaggatva hazám, lelkem, szerelmem
Soha többé nem emlékezem – úgymond – elmebajomra
A kegyetlen Médea mosolya többé nem átkoz már!

Az engesztelő univerzum minden táján
Fenyegető szivárványként magasodik életem
Kettéhasítva, kegyetlen kígyók kömyékezik
Szirupos citerazene szeszélyes szigetében.

Idős anyám – mikor is? – álommal ígézett
Sivár élete édeskés ködben kavargog
Zord sorsom villámokat szórt
A pusztító istenek gyászos tekintete alatt.

(fordította: Dr. Burján Monika)